

не е билъ чичо ви Кирчо, днесъ нѣмаше да ходите изъ нивитѣ да берете грахъ и да плашите чучулигитѣ?...

Никой отъ насъ не попита, дали Кирчо говори истината. Стана ни драго, че сме близо до човѣка, който е държалъ слънцето за ушитѣ. Излѣзохме отъ плѣвника, за да видимъ, дали Слънчо не е близо и дали не бихме могли да се докоснемъ до царската му дреха, но радостни викове ни помамиха и ние избързахме на край село. Тръгнахме по пѣсъчливия пѣтъ и скоро се намѣрихме срѣдъ буйни, узрѣли ниви. Стояхме до синуритѣ на нивитѣ и се чудѣхме на едритѣ класове. Азъ посо-

чихъ къмъ близкото дърво и казахъ на другарчетата си:

— Тамъ при онова дърво е нашата нива.

Най-малкиятъ отъ насъ ме изгледа съ очудване и забеляза:

— Вие нѣмате нива — всички ниви сж на Чичо Кирчо!

Тоя пѣтъ не се разсърдихъ, дори се почувствувахъ радостенъ отъ това, че всички хубави ниви сж на Кирчо и, че той вече не ще лежи по плѣвниците и нѣма да се храни само съ хлѣба на селскитѣ деца.

Константинъ Н. Петкановъ

МОРЯЧЕ

Вѣтре черноморецъ, мой другаръ бжди ми,
ладията малка на пѣтъ поведи ми!

Разпери платната и надуй ги леко —
нека да отплувамъ по море далеко!

Като бѣла чайка малката ми лодка
шепне си съ вълнитѣ и ги милва кроко.

Или се люлѣе, — спуснала крилетѣ —
сякашъ пеперуда, кацнала на цвѣте.

Вѣтре бързокрили, ти си за морето
както за цвѣтята слънцето въ полето.

И чрезъ тебъ разцѣфватъ рози надъ вълнитѣ;
бѣли листи сипешъ чакъ на връхъ скалитѣ.

Всрѣдъ вълни — градина бодно поведи ме,
Вѣтърко, закрильникъ и другаръ бжди ми!

Калина Малина